

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczen-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

6 felragasztása szándékoltat...
járás gyakran panaszokra nyujt...
mennyiben az ily kép felragaszt...
levéljegyek a megszáradás után...
lva a feladott levelek mint nem...
ek kezeltek, figyelmeztetem...
ezen hiány eljárástól származ...
lenségére, a mi a levéljegyek sz...
asztása által legkönnyebben el...
breezen, 1878. ápril 13-án. A m...
al főnöke Mayer.

16-án Németh János...
legteljesebb adatok:

TINIZZA.

operette 3 felvonásban.

terkesztő nyílt postaja...
nap Közönmű a magán figyelmeste...
mindig helyt áll lapunk. Pozsony...
ra. Udvözlök.

Feloldó szerkesztő:
TMARI KÁROLY.

esőbb sonkák.

pácztol sonkák kaphatók a...
y o s a b b á r a k o n K u c z i k...
az első sertesvágó tásulart...
ségein. (Hagyományon.)

ilogram 60 kr. 142 1-3

let és butor

los új munkákat.

HERTZKA VILMOS.

ntés.

ársaság

DRINT

károk ellen.

na Lajosnál.

gyár

ntól,

szám.

er, bor, tej, hus és

nyáltozó és gépeket

ban, ugymint szaba-

ousse, sip-mousse,

az ujonnan feltalált

al utánzásról védett,

választékban a leg-

129. 2-10.

küldetnek.

paszatuvi gyökerez szőlő; ugy

ntati veres vessző, nagyszemű

szli bármilyen mennyiségben kap-

yi-utazán 1786 sz. alatt.

Gáll Józsefné

szül. KaKa Teréznel.

ősei könyvnyomdájában.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 ft — Kr. Negyed évre 3 ft 50 kr.
Fél évre 5 — — — — — Egy évre — — 10 —
Előfizetési pénz a minden külsőben: FŐ-PIACZ,
V. K. S. E. Y. H. A. Z. F. O. L. D. S. Z. I. N. T. — a szerkesztő-
ségbe természetesen küldendő.
Előfizetési helyben:
TELEGI K. LAJOS és társ. OSATHY KÁROLY
Könyvkereskedés és a szerkesztőségnél.
Nem fizet a postabiztosítást utján.

Nem bánomból lesz a bánom.

— Hol az öntadát? —

Alig van a magyar közmondás és szólások között oly gyakran használt, mint ez. Ha valakit figyelmeztet jóakarója a nem jó utra, a melyen jár, a veszélyre, a mi reá várakozik, vállatvona rendezen ez a felelet: bánom is én, és erre rendezen ez a jóakaró figyelmeztető válasza: nem bánom ből lesz a bánom! És ez leggyöször be is teljesedik. Azonban hagyján volna, ha ez csak egyes szótogadatlánon teljesednék be. De fájdalom, beteljesedik ez igen sokszor egész községeken, sőt nemzeteken is. És az utóbbiak annyiavál erősebben és siralmasabban, minél jobban átváltozik ez a vétke felsemvevés, megbocsáthatatlan közönbösséggé, bünhős lethargiává. A magukon segítsérről gyáván lemondott, és az a h o g y v a n u g y v a n b a n o m f e l e t h a r g i a z e t t e g y ö z e l e m r e a z 1875-diki képviselőválasztásoknál is a renegát fuziók tiszapárti többséget? Azt a szavazó gépet, mely a népek eddigi elszegényítését adófelelemelések által csak nevelte, az önálló magyarbank és vámtérületek Bécs szépszeméért való eljártása által a magyar ipart s kereskedelmet semmivé tette, a nemzetet alkotmányos jogaitól abszolút hatalmával egymásután megfosztotta, mely meg fogja szavazni a bécsi kamarilla által az 1849-ben a szabadságért s nemzeti létjogáért hőiesen dícsőséggel küzdött magyar nemzet leigázására behívott muszka hordaszdóljára felvett 80 millió bankadósságnak ráuk eső részét is, mit pedig az „átkos” 67-iki közönséges törvények is elvetettek, és a mely többség külpolitikájában is, az orosz terjeszkedés elnézésével, folyvást saját hazája és nemzete léteerdeke ellen cselekszik.

Bizony, bizonyítható mondhatom, nem egy nem bánom-féle kárhözatos s megrögzött közönbösségi politikát tűzött busmagyar siratna meg már keservesen e gyávását!

De azért mintha csak esztét vesztette volna el a nép legnagyobb része, a mit megtett a multban, megteszi ma és meg holnap is, semmit sem okulva a maga kárán, saját siralmas tapasztalatán. Ma is vakon megy, a meggyőződésüket, elvüket, sőt istenüket is, egy kis hivatalért eladott népcsalhosok után, félvén mint iparos, hogy más elvű iránt nem fognak vele dolgoztatni, ha velük nem szavaz, vagy elkekeredve gyakori csalódásai miatt, azt hiszi, hogy akkor hazafias dolgok cselekszik, midőn egészen visszavonul minden polgári jog gyakorlásától, követve továbbra is a bánom is én féle nyomorult lemondási gyáva politikát.

Oh édes magyarom, míg ezen meghunyászkodó nem bánom féle vétke közönbösséged mocsárában fetrengsz, míg nem bánod, akárki lesz is papod, bírad vagy képviselőd, addig ne várd mostani elviselhetlenek tartott siralmas sorsod jobbra fordulását, mert ennek te magad vagy legfőbb szerző oka!

Brutus.

— A székelyhídi választókerületben igen erőlyes mozgalmak indultak a jövő választásra vonatkozólag. Jelszó: nem kell Nagy

Tisztelecsók. *)

Dengli Jánostól.

Ha oly egyének akjai érintkeznek, kik közül egyik a másiknak vagy mindkettő egymásnak önmaga fölött bizonyos hatalmat, felsőséget tulajdonít, vagy azt némely esetekben önmuk megadja s ez érzettől meghatva, ebből ánként érzelmét vagy gondolkozását a másiknak ekként akarja tudatolni; származik a tisztelecsók.

E csókkal szokta illetni az alattvaló főlebbvalóját, legyen ez alattvalóság anyagi vagy szellemi. Uralkodó és népe, vezér és hadserege stb. közt az alattvalóság például anyagnak nevezett; míg oly esetben, midőn két egyén közül valamelyik a másik fölött bizonyos szellemi tulajdonokkal dominál és az a másik ezt elismeri, ezért a tisztelet egy neme fogja el: az alattvalóság szellemi és viszonylagos. Késztelen, hogy e két esetben a tisz-

*) Rézlet „A csók könyvé”-ből.

ten sem teheté többé meg nem történté.

Kell-e példákat felhoznom ezek bizonyítására? Azt hiszem, leghathatósabb szószólója ennek ma, a nyomorok mind jobban jobban agyonabbra szorongató polypkarjai közt vergődő nép panaszos jaja, sohaja és azon beismerése, hogy bizony ő is sokszor felelt a községi, egyházi vagy országos képviselői választásoknál, egyik vagy másik polgártársa által hozzáintézett felhívásra a nem bánom én akárkit választotok, győzelemre segítve ezáltal azt, ki azután a nép érdeke, joga, a nemzet és alkotmány ellen működött, az őt bizalmukkal megtisztelt nép s választói valóságos szegycmenteljes arcuzalapsására.

Avagy a nép salakjainak lelkét s meggyőződését csekély díjért eladása mellett, nem e vétke nemzeti közönbösség s felsemvevő nem bánom-féle lethargia vezette-e győzelemre az 1875-diki képviselőválasztásoknál is a renegát fuziók tiszapárti többséget? Azt a szavazó gépet, mely a népek eddigi elszegényítését adófelelemelések által csak nevelte, az önálló magyarbank és vámtérületek Bécs szépszeméért való eljártása által a magyar ipart s kereskedelmet semmivé tette, a nemzetet alkotmányos jogaitól abszolút hatalmával egymásután megfosztotta, mely meg fogja szavazni a bécsi kamarilla által az 1849-ben a szabadságért s nemzeti létjogáért hőiesen dícsőséggel küzdött magyar nemzet leigázására behívott muszka hordaszdóljára felvett 80 millió bankadósságnak ráuk eső részét is, mit pedig az „átkos” 67-iki közönséges törvények is elvetettek, és a mely többség külpolitikájában is, az orosz terjeszkedés elnézésével, folyvást saját hazája és nemzete léteerdeke ellen cselekszik.

Társadalmi rozszokások s erkölcsi ferdeségek ugy a nagy, mint a kisebb városokban, falvakban fellelhetők; de ha viszonyítjuk a nagy városi életet a falusi élethez, hol lehet mondani, a szomszéd szomszédját is alig ismeri, hol az nem feltűnő, ha a denty csipetől orrán, divatos köntösben, értékes szivart füstölve, vagy a proletár foszlányos szürben lépdeli át a tért, hol nem megy hírré, ha Széko Pista Angyal Juditnak a kútnál, holdvilágo éjelen egy czuppanást ad, hol a eszpuitegráf helyett, sordonyok viszik a futos hirt: ugy mondhatom, sokkal jobb nagy városban lakni.

A társadalmi rozszokások között mindenesetre egyik legveszedelmesebb a szohordás, a „pletyka.” Ez nem kiméli meg a család tühely seantségét, nem az egyéni boldogulást, ez feloldja a család boldogságát, megzabolja a legizgazabb jellemnek feltett önértéket, a becsületet. — És jaj annak a helységnek, hol ez nagy mértékben úti fel fejt! A nénemasszonyok, azok a mindent tudni szerető őregek, a kiknek közbenjárása nélkül senki férjhez nem mehet és meg nem házashodik, a kik a rozszortékát jó gyanánt, a jót pedig mint rozsat comendálják a szerint, a mint erkölcsi ítéletök azt jónak, vagy rozsnak vélemez: ezek leginkább azon erkölcsi kis kereskedők, kiknek minden ügynél közbenjáróknak kell lenniök, kik mindenütt ott vannak vezérő befolyásikkal, bátorítják a kivitelben csüggedőket, biztatják a roményteleneket, de a nagyban való ület elő okatlan és óvatosan kitérnek. — Nem mondhatom, hogy nálunk egészen így van, de szomorú tapasztalatokra állithatom, hogy itt is vannak asszonyonéik, kik elég gyöngye szívűek arra, hogy a különben elég nagymértékben elterjedt társadalmi rozszokásokat, a szohordás által is gyarapítsák.

Légy óvatos polgártársam az ilyen küszöbapások iránt. — Te, ki családodnak feje vagy, ki családod nyugalmáért s becsületéért minden töled kitelhetővel tartozol, te, kinek a netalán jöhöt veszedelmeket házadról elfordítani szent kötelességed, légy óvatos a társadalmi mételeyi, a szohordók iránt. — Lám, a férgyet mily könnyű eltaposni, míg előttünk a földön csuszik, de ha az az órák gyökerére vette magát, — onnan küzni veszedelmes, s ha ezt teszed, meg kell semmisíteni a fiat. Az a szines-mázos jóakaró, az ügyeid iránt oly élénk érdekeltséget mutató, a ki szinleg száknakozik szerencsétlenségeden, de szívében örök házadnak jöteményeit élvezi s annak gyengélt ismeri és tudja, a ki könyves szemekkel sirva lép át küszöbödöt, hogy száalomra inditson, s ki a vett jök után szivességgel visszafelé eléggé aljas: ez az, kitől én óvakodni intelek édes polgártársam. — Sokat láss, hallj, keveset szólj” ezt mondja a példalétezését; a legrégibb időben szokásban volt ez már a zsidóknál, perzsáknál, görögökönél, rómaiaknál s majd minden népnél.

A zsidók, főleg az alsóbb ranguk, a felsőbb rangukat s mindzoktat, kiket különben meg akartak tisztelni, e csókkal illették; azért a csók náluk mindig a tisztelet és üdvözet privilegizált kifejezője szerepelt, melyet mainap a készorítás helyettesít.

A perzsáknál hasonló szokás uralkodott, csak hogy némi különbséggel; ők csak akkor csókoláltak meg egymást kölcsönös ölelések kíséretében, ha a találkozók egyenrangúak voltak.

A turkmánok földén Ázsiában a karavánok társaiak megérkezésekor, kik előbb tőlük hátramaradtak, szintén összelelkedve csókolódnak. „Oly szívesen ölelkezünk és csókolódnunk össze, — mondja Vámbéry — mintha mindnyáján testvérek volnánk.” (Vámbéry: Középszázati utaz IV. fej.) A turkmánokhoz e szokás hitehetőleg a perzsáktól szármagott be, mint a kiknek ugy is tőszomszédai.

Általában a pogányok a tiszteleti csókot nemcsak felebarátinak, hanem bálványistenekre is kiterjesztették. — Lipsius azt mondja, hogy a legnagyobb méltatlanságnak tarták, ha valaki csók nélkül közelített az istenekhez; meg kellett érinteniök közeledés alkalmával ajkikkal a bálvány száját, kifejezésül a tiszteletnek és hódolatnak, melylyel azok irányába viseltetniök kötelességük volt.

A rómaiaknál Augustus (30 Kr. e. — 14 Kr. u.) és Tiberius (14—37) idejében a csók nagyon divott az egymás iránti tisztelet kifejezésére az által, hogy az utczán találkozó egymással kezét szorították és egymást öleléssel és csókkal üdvözölték. E csókot Plinius. Jurenalis és több nevezetes római író Romulus (752—715 Kr. e.) idejéből származtatják. Azt írják ugyanis, hogy Romulus a nőknek a borítalt eltiltván és a tilalom áthágo megbüntetését a férfirokonokra bízván, ezeknél szokásba jött a nőrokonok naponkinti megcsókolása, hogy megtudják: vajjon itak-e borts vagy nem? A nőknek nem volt szabad a csókot megtagadni. E szokás aztán előbb az

György! Helyette a közhangulat eddigéig még bagaméri ref. lelkész: Kiss Albert nevet emlegeti. A derék pap bizonyára méltó képviselője lesz ama kerületnek!

— A büntető-codex bevezető törvényeinek s a rendőri büntető törvénynek tervezete már fel van terjesztve a királyhoz, s az a képviselőháznak is betérjesztetik közelebbi ülésén.

— A magyar aranyjárdék-kötvények lejárt szelvényeit s a vasuti kölcsön kisorolt kötvényeit s lejárt szelvényeit, folyó évi július hó 1-től kezdve, a központi állampénztáron kívül még a következő állami pénztárak fogják beváltani, ugyint: 1. A kir. állami főpénztár Zagrábban. 2. A kir. adóhivatalok: Aradon, Brassóban, Debreczenben, Egerben, Eszéken, Fiumében, Győrben, Kassán, Kolozsváron, Nagy-Kanisán, Nagy-Szebenben, Nagy-Váradon, Nyitrán, Pécsen, Pozsonyban, Sopronban, Szatmár, Szegeden, Szekesfehérváron, Szombathelyen, Temesvárt és Zomborban. — Ha az illeők a beváltást aranyban kívánják eszközölni, ebbeli szándékuk az itt elősorolt kérdések pénztárnál 14 nappal előbb bejelentendő.

Hajdumegyei visszhang.

— A pletyka. —

Mánás, ápr. hó.

Társadalmi rozszokások s erkölcsi ferdeségek ugy a nagy, mint a kisebb városokban, falvakban fellelhetők; de ha viszonyítjuk a nagy városi életet a falusi élethez, hol lehet mondani, a szomszéd szomszédját is alig ismeri, hol az nem feltűnő, ha a denty csipetől orrán, divatos köntösben, értékes szivart füstölve, vagy a proletár foszlányos szürben lépdeli át a tért, hol nem megy hírré, ha Széko Pista Angyal Juditnak a kútnál, holdvilágo éjelen egy czuppanást ad, hol a eszpuitegráf helyett, sordonyok viszik a futos hirt: ugy mondhatom, sokkal jobb nagy városban lakni.

A társadalmi rozszokások között mindenesetre egyik legveszedelmesebb a szohordás, a „pletyka.” Ez nem kiméli meg a család tühely seantségét, nem az egyéni boldogulást, ez feloldja a család boldogságát, megzabolja a legizgazabb jellemnek feltett önértéket, a becsületet. — És jaj annak a helységnek, hol ez nagy mértékben úti fel fejt! A nénemasszonyok, azok a mindent tudni szerető őregek, a kiknek közbenjárása nélkül senki férjhez nem mehet és meg nem házashodik, a kik a rozszortékát jó gyanánt, a jót pedig mint rozsat comendálják a szerint, a mint erkölcsi ítéletök azt jónak, vagy rozsnak vélemez: ezek leginkább azon erkölcsi kis kereskedők, kiknek minden ügynél közbenjáróknak kell lenniök, kik mindenütt ott vannak vezérő befolyásikkal, bátorítják a kivitelben csüggedőket, biztatják a roményteleneket, de a nagyban való ület elő okatlan és óvatosan kitérnek. — Nem mondhatom, hogy nálunk egészen így van, de szomorú tapasztalatokra állithatom, hogy itt is vannak asszonyonéik, kik elég gyöngye szívűek arra, hogy a különben elég nagymértékben elterjedt társadalmi rozszokásokat, a szohordás által is gyarapítsák.

Légy óvatos polgártársam az ilyen küszöbapások iránt. — Te, ki családodnak feje vagy, ki családod nyugalmáért s becsületéért minden töled kitelhetővel tartozol, te, kinek a netalán jöhöt veszedelmeket házadról elfordítani szent kötelességed, légy óvatos a társadalmi mételeyi, a szohordók iránt. — Lám, a férgyet mily könnyű eltaposni, míg előttünk a földön csuszik, de ha az az órák gyökerére vette magát, — onnan küzni veszedelmes, s ha ezt teszed, meg kell semmisíteni a fiat. Az a szines-mázos jóakaró, az ügyeid iránt oly élénk érdekeltséget mutató, a ki szinleg száknakozik szerencsétlenségeden, de szívében örök házadnak jöteményeit élvezi s annak gyengélt ismeri és tudja, a ki könyves szemekkel sirva lép át küszöbödöt, hogy száalomra inditson, s ki a vett jök után szivességgel visszafelé eléggé aljas: ez az, kitől én óvakodni intelek édes polgártársam. — Sokat láss, hallj, keveset szólj” ezt mondja a példalétezését; a legrégibb időben szokásban volt ez már a zsidóknál, perzsáknál, görögökönél, rómaiaknál s majd minden népnél.

A zsidók, főleg az alsóbb ranguk, a felsőbb rangukat s mindzoktat, kiket különben meg akartak tisztelni, e csókkal illették; azért a csók náluk mindig a tisztelet és üdvözet privilegizált kifejezője szerepelt, melyet mainap a készorítás helyettesít.

A perzsáknál hasonló szokás uralkodott, csak hogy némi különbséggel; ők csak akkor csókoláltak meg egymást kölcsönös ölelések kíséretében, ha a találkozók egyenrangúak voltak.

A turkmánok földén Ázsiában a karavánok társaiak megérkezésekor, kik előbb tőlük hátramaradtak, szintén összelelkedve csókolódnak. „Oly szívesen ölelkezünk és csókolódnunk össze, — mondja Vámbéry — mintha mindnyáján testvérek volnánk.” (Vámbéry: Középszázati utaz IV. fej.) A turkmánokhoz e szokás hitehetőleg a perzsáktól szármagott be, mint a kiknek ugy is tőszomszédai.

Általában a pogányok a tiszteleti csókot nemcsak felebarátinak, hanem bálványistenekre is kiterjesztették. — Lipsius azt mondja, hogy a legnagyobb méltatlanságnak tarták, ha valaki csók nélkül közelített az istenekhez; meg kellett érinteniök közeledés alkalmával ajkikkal a bálvány száját, kifejezésül a tiszteletnek és hódolatnak, melylyel azok irányába viseltetniök kötelességük volt.

A rómaiaknál Augustus (30 Kr. e. — 14 Kr. u.) és Tiberius (14—37) idejében a csók nagyon divott az egymás iránti tisztelet kifejezésére az által, hogy az utczán találkozó egymással kezét szorították és egymást öleléssel és csókkal üdvözölték. E csókot Plinius. Jurenalis és több nevezetes római író Romulus (752—715 Kr. e.) idejéből származtatják. Azt írják ugyanis, hogy Romulus a nőknek a borítalt eltiltván és a tilalom áthágo megbüntetését a férfirokonokra bízván, ezeknél szokásba jött a nőrokonok naponkinti megcsókolása, hogy megtudják: vajjon itak-e borts vagy nem? A nőknek nem volt szabad a csókot megtagadni. E szokás aztán előbb az

beszéd, s nagy igazán, vajha ezt mindenki megtartaná. — Vessen mindenki magával számot, ne téveszesse szem elől egy tudós ama mondatát: „Ember, ismerd meg magadat.” Tanulja kiki önmagát ismerni, s hibáit leküzdéni, így bizonyára sikerül a már említett társadalmi rozszokást kis körre redukálni.

Egy nánási polgár.

— Kossuth-ereklye. N. Imre drámái művésznök érdekes ereklye birtokában van. Ez ereklye nem egyéb, mint egy zömle, melyet Kossuth Lajos, nevezett színművészünk atyjának ajándékozott Kossuth Lajos 1839-ben, budai fogsága alatt, egy zömleire rávárakta: „Nagy József barátomnak emlékül. 1839. április 11-én Kossuth Lajos.” E harminckilenc éves zömlel Nagy József, volt kormánybiztos fiára: Nagy Imrere hagyta, ki az értékes zömlel illő kegyelettel őrizi. A zömle még egészen ép, csak az adás napjának kelte kopott le. Nagy Imrerek már sok mindenfélét, többi közt egy kis könyvtárt is ígértek, ha ezt a Kossuth aláírásával ellátott zömlel átengedé. Természetesen nem adja. A derék művész a beeses emléket most legmentséitelti, hogy a torábbi enyészettől megőrizze. — Nagy Imrerek, mint tudjuk, Kossuthtól ezen kívül egyéb beeses emlékei is vannak. Van ugyanis egy kardja és egy piros dohánytartója, melyek egykor szintén nagy hazánkfa tulajdonát képezték.

Selyemtermelésünk érdekében.

— Két czikk. —

I. Ugy a nemzet, mint az állam pénzügyi viszonyaira oly nagy fontosságú selyem ipar alapját képező selyemtenyésztés ismeretese, terjesztése és tökéletesítése czéljából, miként más kultur államokban, ugy nálunk is 1872. óta a földművelési miniszterium egyéb idevágó intézkedései mellett Szegeárdon egy selyemtenyésztési intézetet tart tenn, melyről azonban épen a közönség alig bir tudomással, nem látszik felelegesnek tehát, ha néhány szóval a tárgy fontosságáról s az intézet működéséről megemlékezem.

Téves vélemény volna azt hinni, hogy a chinaiak által oly kincs gyanánt ápolat, nálunk kivesült, éltetvevalónak nem talált selyem ipar egyedül az azzal foglalkozó nem vagyonszórtalynak szolgálati forrásul, mert kellő berendezés mellett nagyobb birtokokban is a föld jövedelmét haldoként 100 ftal emelheti; az alig két megyének területével bíró Lombardia lakóinak egyedül a nyersbó termés kivételből évenként 40—50 millió ezüst ft. foly be. Angliának a keletudiai gyarmatokból az utóbbi évtizedekben ezer milliókat ugyancsak ezen ipar jövedelméből.

Nem kívántatik a föld eszkent értéke s jövedelmének ezen gyors és biztos emeléséhez nagy töke befektetés, igen jutányos áron ajánl a nevezett intézet alóltir felügyelősége 4—5 éves szederfákat, szivesen veszi azok eladására értesítéseket, és díjmentesen közeviti az elárulástásokat, ugyancsak díjak elfogadása nélkül küldi meg az ültetési terrazjokat, a tenyészési s ifjitási kezelés módját, melyszertint a fák kiültetés után 2 év múlva 200 évig értékesíthető gyöngye leveleket hoznak.

Az orosz értelemben vett tenyészítés pedig a tenyészőtől semmi tökefektetés vagy munkamulasztás nem kíván, sőt kellemes időtöltést nyújt az időb nőknak, szoktatja a gyermek-két hasznos foglalkozásra és a tenyészde időnkénti megtekintés által tanulságos szórakozást szerez.

Belánszky Dezső.

Uj röpirat a keleti kérdéssről.

— R. i. a d. s. ezim alatt ma Borostyáni Nándortól egy a keleti kérdést tárgyaló röpirat jelent meg Budapest. A szerző palekártörve a bécsi kormány által követelt keleti politika felett, e pillanatban kétszeres érdekel bíró történelmi adatok nyomán bizonyítja be, hogy az abszolút Ausztria sem követett oly kárhözatos keleti politikát, minőt 1875. óta követ a bécsi kabinet. A röpirat egyedül az Angliával való s o-

ismerősök, később a város lakói és végre az egész birodalomban elterjedt és általában üdvözlött, köszöntésül stb. használtatott és így valóságos tiszteleti eszelekedeteket tekintet. Midőn a vendézek pátronusokhoz mentek, azt „Ave domine” (Üdvözlégy uram!) szavakkal köszönték; ez aztán kezét fogott velük s megcsókolá őket. Az uralkodó szintén csókkal fogadta a senatorokat és lovagokat.

E szokás későbbben azonban annyira el-fajult, hogy az ablakból az utczára tekintő egyén nem látott egyebet a nyakra-főre csókolódók legiónál. Nem egyszer megtörtént — mint a költők írják — hogy az ember sétája után a csókápor alatt kifáradva érkezett haza. E tekintetben a keleti csók a keleti csókhoz nem lehetett menekülni, kivált ha birtak a választói joggal, melyhez e csókolási szabadság köve volt. (Dr. Vécsy Tamás: „A csók jogi jelentősége.” Kézirat 9. l.)

(Folyt. köv.)

Hirdetési díj:

Ötbeasbaos petitorét 5 kr.
Nagobb terjedelmű, mint ezután több lebelly hirdetésnek, alku szerint a legkezelebbi ártól.
Helyéjdi: minden bejelentésért kilőő 50 kr.
Nyilatkoztató megjelölő külsőben ötszázbaos petitor 15 kr.
Név- vagy barmmentlenül beküldött kédratok nem vételnek tekintetbe. — Ugyantelen kédratok nem vételnek tekintetbe.

